

Arrest

**nr. 144 566 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeksters moeder werd gehoord op 3 oktober 2013.

1.3. Op 17 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart C.(...) A.(...) te heten, geboren te zijn in Damascus, Syrië op 20 augustus 2008. U bent minderjarig. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag integraal gebaseerd op de verklaringen van uw moeder, A.(...) Y.(...) H.(...) (CG 11/21140Z).

Volgens de verklaringen van uw moeder is uw vader A.(...) B.(...), een Syriër afkomstig van Aleppo. Uw vader is een moslim en hij woont in Damascus. Uw moeder had een relatie met hem tijdens de periode dat zij in Syrië verbleef, die niet werd geofficialiseerd en uw moeder en vader woonden niet samen. Uw vader is een handelaar en hij hielp uw moeder tot u ongeveer 2 jaar oud was. Daarna vroeg uw vader naar u en uw moeder besloot om met u onder te duiken. Uw moeder geeft aan dat zij slecht werd behandeld door uw vader A.(...) en ze was verliefd op een andere man. U en uw moeder verlieten Syrië omwille van de algemene onveilige situatie.

Uw moeder vroeg op 7 september 2011 asiel aan samen met u. Uw moeder beweerde in het kader van haar asielaanvraag de Eritrese nationaliteit te bezitten. Het Commissariaat-generaal nam op 24 februari 2012 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het feit dat ze haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakte. Bijkomende maakte uw moeder niet aannemelijk dat u als haar dochter internationale bescherming zou behoeven tegen het risico van vrouwelijke genitale verminking (FGM).

Uw moeder vroeg een tweede maal asiel aan op 27 augustus 2012. Uw moeder blijft bij haar verklaringen Eritrese te zijn en verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Eritrea. Ze baseert haar tweede aanvraag op de motieven aangebracht in haar eerste asielaanvraag. Op 29 augustus 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot in overweging name van de tweede asielaanvraag. Uw moeder legde geen nieuwe documenten neer en haar verklaringen bevatten geen begin van bewijs dat zij als ongehuwde moeder vermoord zal worden of nieuwe gegevens met betrekking tot de feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

U hebt op 10 juni 2013 als minderjarige in België asiel gevraagd. In een schrijven van uw advocaat Mr De Lien dd.3.6.2013 wordt melding gemaakt van uw Syrische afkomst en nationaliteit en er wordt in uw hoofde bescherming gevraagd omwille van de algemene onveilige situatie in Syrië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van uw moeder alsook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaart dat bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst Syrië de algemene, onveilige situatie aldaar te vrezen en bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst Eritrea te vrezen dat u besneden zal worden en dat u als kind uit een niet-geofficialiseerde relatie uitgesloten zal worden, maar volgende bedenkingen dienen bij de verklaringen van uw moeder op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt met betrekking tot de door uw moeder aangehaalde vrees ten opzichte van **Syrië**. In het kader van haar asielaanvraag verklaarde uw moeder reeds dat u over de Syrische nationaliteit zou beschikken. Zo stelde zij ter terechtzitting in het kader van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in haar hoofde dat u in Syrië geboren bent en dat u, net zoals uw vader, de Syrische nationaliteit heeft (zie arrest RvV nr. 83 688 van 26 juni 2012 (punt 3.1 p. 7) in administratief dossier). Zoals in dit arrest van de Raad echter al werd aangegeven liet uw moeder toen na uw identiteitsdocumenten neer te leggen, niettegenstaande zij stelde dat ze een geboorteakte heeft (gehad), maar dat ze deze niet zou hebben meegebracht uit Syrië. In het arrest wordt verder gesteld dat evenmin kan worden ingezien hoe uw moeder tien jaar zonder geldige legitimatie in Syrië kon verblijven en dat uw moeder in haar medewerkingsplicht faalt.

Ook in het kader van uw asielaanvraag beweert uw moeder dat u over de Syrische nationaliteit zou beschikken. Na onderzoek van uw asielaanvraag dient echter te worden geconcludeerd dat uw moeder er niet in geslaagd is uw Syrische nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via haar verklaringen tijdens het gehoor.

Uw moeder verklaarde dat u over de Syrische nationaliteit zou beschikken omdat uw vader een Syriër zou zijn en u geboren zou zijn in Syrië. Uw moeder verklaarde zelf uitdrukkelijk nooit de Syrische nationaliteit te hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Volgende bedenkingen dienen echter te worden gemaakt bij de verklaringen van uw moeder in het kader van uw asielaanvraag.

Zo dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw beweerde identiteit, noch van uw beweerde Syrische nationaliteit. Zelfs van het gegeven dat u in Syrië zou zijn geboren worden geen bewijsstukken neergelegd. Uw administratief dossier bevat dan ook geen enkel begin van materieel bewijs dat u over de Syrische nationaliteit zou beschikken.

Bovendien kan ook uit de verklaringen van uw moeder niet blijken dat u over de Syrische nationaliteit zou beschikken. Volgende bedenkingen kunnen immers worden gemaakt bij de verklaringen van uw

moeder met betrekking tot uw geboorte in Syrië en erkenning door uw vader. Zoals eerder aangehaald stelde uw moeder in het kader van haar asielaanvraag over een geboorteakte van u te beschikken (zie arrest RvV nr. 83 688 van 26 juni 2012 (punt 3.1 p.7) in administratief dossier). Toen uw moeder werd gehoord in het kader van uw asielaanvraag stelde zij echter dat u bent geboren bij een dokter die zijn eigen kliniek heeft (zie gehoor CGVS, p.3) en dat u bij een private dokter bent geboren (zie gehoor CGVS, p.4-5). Uw moeder stelt dat zij niet was getrouwd met uw vader en dat ze voor u geen officieel document kon vinden (zie gehoor CGVS, p.5). De dokter schreef uw naam en geboorteplaats op een papier -dat zij trouwens evenmin neerlegt- en u werd door uw vader "erkend", maar uw geboorte werd niet geregistreerd (zie gehoor CGVS, p.5). Uit de verklaringen van uw moeder in het kader van uw asielaanvraag blijkt duidelijk dat ze nooit over een officiële geboorteakte voor u heeft beschikt, dat uw geboorte nooit officieel is geregistreerd geweest in Syrië en dat uw vader u nooit officieel heeft erkend als zijnde zijn dochter. Uw moeder verklaart zelfs uitdrukkelijk dat ze op moment van het gehoor geen bewijs heeft om aan te tonen dat u Syrische zou zijn. Ook op de vraag of er enig bewijs is wie juist de vader van haar dochter is en waar ze is geboren, moet uw moeder antwoorden dat ze geen documenten heeft (zie gehoor CGVS, p.9). Ze herhaalt dat u in Syrië bent geboren en uw vader van Syrië is (zie gehoor CGVS, p.9). Echter deze stelling is louter gebaseerd op de verklaringen van uw moeder waarvoor u verder geen concreet element of begin van bewijs aanbrengt. Het loutere gegeven dat uw vader Syriër zou zijn (wat u bovendien niet eens aantoonst), zonder dat deze u echter officieel heeft erkend en zonder dat uw geboorte officieel is geregistreerd in Syrië, is onvoldoende om aan te tonen dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit beschikt. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder aangeeft enkel over een werktoelating te beschikken in Syrië (zie gehoor CGVS, p.4). Ze voegt toe dat het geen probleem was om illegaal in Syrië te verblijven, er te werken en te wonen (zie gehoor CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat uw moeder en u geen legaal, officieel verblijfsdocument in Syrië hadden. Aldus bevat uw asielaanvraag geen enkele aanwijzing dat u mogelijks de Syrische nationaliteit heeft.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder, niettegenstaande zij beweerde gedurende twee jaar een relatie met hem te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 6), niet veel kon vertellen over uw vader. Zo is het zeer opmerkelijk dat uw moeder, toen zij gevraagd werd wie uw vader is, louter antwoordde met de naam A.(...), zonder verdere namen te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 6). In het kader van uw asielaanvraag stelde zij uitdrukkelijk dat hij Syriër is, geboren in Aleppo (zie gehoorverslag CGVS p. 6), terwijl zij in het kader van haar asielaanvraag merkwaardig genoeg beweerde dat hij Arabisch is, van de Maghreb. Op de vraag of hij Syriër is, antwoordde ze toen gewoon dat hij in Damascus woonde en veel in het buitenland zat (zie gehoorverslag CGVS moeder, p. 5). Toen uw moeder werd gevraagd naar zijn ouders stelde zij zelf uitdrukkelijk niets te weten over zijn familie. Ze gaf wel aan dat hij twee zussen heeft, S.(...) en Y.(...). Uw moeder wist verder niet of uw vader getrouwd was, noch of hij andere kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 6).

Uw moeder haalde in hoofdorde de onveilige situatie in Syrië aan als reden voor uw asielaanvraag. Gezien uit het geheel van voorgaande vaststellingen echter duidelijk blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit beschikt, kan u zich dan ook niet beroepen op de veiligheidssituatie in Syrië voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de door uw moeder aangehaalde vrees tov **Eritrea** betreft, namelijk dat u er besneden zal worden en dat u als kind uit een niet-geofficialiseerde relatie uitgesloten zal worden, dient het volgende te worden opgemerkt. Ook in het kader van uw asielaanvraag volhardt uw moeder dat zij over de Eritrese nationaliteit beschikt (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Het Commissariaat-generaal oordeelde echter reeds in het kader van haar asielaanvraag dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering als zou ze over de Eritrese nationaliteit beschikken (zie beslissing moeder in administratief dossier). In deze beslissing beoordeelde het Commissariaat-generaal trouwens ook reeds de door uw moeder in uw hoofde aangehaalde vrees voor besnijdenis ten opzichte van Eritrea. Uw moeder ging in beroep tegen deze beslissing maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 83 688 van 26 juni 2012 (zie administratief dossier) dat uw moeder haar vermeende Eritrese nationaliteit niet aantoonst. Zo stelt de Raad dat uw moeder enkel ingaat tegen de motieven inzake besnijdenis en hierbij quasi volledig verwijst naar de situatie in Ethiopië. Uw moeder deed geen poging de overige motieven en conclusies die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing in haar hoofde, te weerleggen, in het bijzonder haar voorgehouden doch niet aannemelijke geachte Eritrese nationaliteit. Deze blijven volgens de Raad dan ook onverminderd overeind. Uw moeder stelt in 1983 te zijn geboren in Keren, het toenmalige Ethiopië en zij had de Ethiopische nationaliteit bij geboorte. En uw moeder legde geen enkel argument of verklaring voor waaruit enigszins kan blijken dat ze de Eritrese nationaliteit heeft verworven. Evenmin voert uw moeder argumenten aan dat haar Ethiopische nationaliteit werd ingetrokken en ze beperkt zich tot het volhouden Eritrese te zijn – wat uw moeder herhaalt in haar tweede asielaanvraag – en het beroep bij

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt quasi volledig op de situatie in Ethiopië, waarbij uw moeder aldus haar eigen voorgehouden nationaliteit ondergraaft. Gezien uw moeder haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakte, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor besnijdenis en sociale uitsluiting bij een terugkeer naar het vermeende land van herkomst van uw moeder.

Vervolgens kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden wat betreft de vrees dat u bij eventuele terugkeer naar **Ethiopië** vrouwenbesnijdenis zal ondergaan. Uw moeder/voogd verklaarde immers dat zijzelf bij haar geboorte besneden werd toen ze woonde in Keren, Eritrea en dat uw moeder/voogd vreest dat ze bij terugkeer naar Eritrea en Ethiopië uw eventuele besnijdenis niet zal kunnen verhinderen (zie gehoorverslag CGVS dd. 9 februari 2012, p.12). Uw moeder/voogd verklaarde te zijn opgegroeid in Addis Abeba, Ethiopië van zeer jonge leeftijd tot ze volgens haar verklaringen werd gedeporteerd in 2000 naar Eritrea. Uit beschikbare informatie (Zie "Country Profile: FGM in Ethiopia" dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door uw moeder/voogd geuite vrees voor besnijdenis in uw hoofde gegrond is, en zij dit niet zou kunnen tegenhouden.

Ten slotte dient het volgende te worden opgemerkt bij de verklaringen van uw moeder/voogd dat jullie problemen zouden kennen bij eventuele terugkeer naar Ethiopië omdat uw moeder/voogd een kind heeft zonder een officieel huwelijk (zie gehoor CGVS, p.10) en dat jullie omwille hiervan uitgescholden zullen worden. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw voogd/moeder in 2001 op 17-jarige leeftijd Ethiopië en op 18-jarige leeftijd Eritrea verliet en naar Syrië migreerde alwaar zij gedurende 9 jaar in Damascus verbleef (zie gehoor CGVS, p.3). Men kan dan ook verwachten dat het voor jullie ook mogelijk is om in Ethiopië opnieuw een zelfstandig leven uit te bouwen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 24 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten, artikel 7 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 3 van de Syrische Nationality Act en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), merkt verzoekster in een eerste onderdeel op dat zij een kind is dat niet uit een huwelijk is geboren. In Syrië rust op buitenechtelijke kinderen nog altijd een taboe. Volgens de geldende Syrische wetgeving is het niet mogelijk om een geboorteakte op te maken als er geen huwelijksakte wordt voorgelegd. Gezien de achtergrond van de ouders in een islamitisch land is het volgens verzoekster niet verbazingwekkend dat zij niet officieel geregistreerd werd en zij daarom geen geboorteakte of andere identiteitsdocumenten kan voorleggen. Dit kan ook niet aan haar moeder

worden verweten, aldus verzoekster, die er in dit verband nog op wijst dat zij bovendien met haar moeder vanwege de oorlog gevlucht is uit Syrië. In een land wat is verwoest door oorlog, waar het dusdanig onveilig is dat men op de vlucht slaat, kan er naar het oordeel van verzoekster niet in alle redelijkheid van iemand verwacht worden nog gauw identiteitspapieren op te vragen. Dit kan volgens verzoekster geenszins aangemerkt worden als een falen van de medewerkingsplicht. Verzoekster vervolgt dat het gegeven dat haar moeder weinig persoonlijke informatie kan geven over haar vader niet betekent dat hij niet de vader kan zijn. Het geeft slechts aan dat haar ouders geen duurzame relatie hadden, aldus verzoekster, die voorts aanvoert dat haar moeder in het kader van eerdere asielaanvragen dd. 07 september 2011 en dd. 27 augustus 2012 alsook in de asielaanvraag van 10 juni 2014 altijd exact hetzelfde verklaard wat betreft de identiteit van haar vader en de omstandigheden waarin zij verkeerden.

Verzoekster is voorts van mening dat zij op basis van de Syrische wetgeving – de Nationality Act van 24 november 1969 - wel degelijk aanspraak kan maken op de Syrische nationaliteit. Verzoekster wijst erop dat het uitgangspunt is dat het kind de nationaliteit van de vader overneemt. Een moeder kan de Syrische nationaliteit alleen overdragen als het vaderschap van het kind niet vaststaat. Echter, in geval geen van de beide nationaliteiten van de ouders vaststaat, zoals dit volgens verzoekster *in casu* het geval is, volstaat het dat een kind op Syrisch grondgebied is geboren. In onderhavig geval vindt artikel 3 sub C toepassing. Verzoekster wijst erop dat haar moeder in Syrië verbleef van 2001 tot haar vertrek naar België in 2011. Verzoekster werd op 20 juni 2008 in Syrië geboren en verbleef daar totdat zij met haar moeder in 2011 naar België vertrok. Het feit dat zij in Syrië is geboren lijkt in de bestreden beslissing ook niet te worden betwist en wordt zelfs bevestigd waar wordt overwogen als volgt: *“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw voogd/moeder in 2001 op 17-jarige leeftijd Ethiopië en op 18-jarige leeftijd Eritrea verliet en naar Syrië migreerde alwaar zij gedurende 9 jaar in Damascus verbleef (zie gehoor CGVS, p. 3)”*. Ondanks het feit dat haar moeder weet wie verzoeksters vader is, is dit officieel onbekend daar zij niet is erkend en er geen geboorteakte is opgemaakt. De identiteit van de vader is volgens verzoekster derhalve aan te merken als “unknown” of onbekend. Haar moeder verklaart zelf de Eritrese nationaliteit te hebben. Echter, dit wordt door de Belgische autoriteiten niet erkend. Hierdoor staat de nationaliteit van haar moeder volgens verzoekster geenszins vast. Bovendien is zij niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Haar nationaliteit kan derhalve niet worden vastgesteld. Ten tijde van haar geboorte in 2008 was haar moeder ook niet in het bezit van identiteitsdocumenten. Verzoekster argumenteert dat nu van geen van haar beide ouders de nationaliteit kan worden vastgesteld, zij op basis van geldende Syrische wetgeving, de Syrische nationaliteit draagt.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij haalt aan dat zij met geen mogelijkheid kan terugkeren naar haar land van herkomst waar momenteel een burgeroorlog woedt. Wanneer zij terug zou keren naar Syrië loopt zij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade. Verzoekster benadrukt dat dit door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist, dat in de statistieken die het Commissariaat-generaal zelf publiceerde te lezen staat dat 97% van de aanvragen om subsidiaire bescherming van Syriërs wordt toegewezen en dat derhalve de intensiteit, gewelddadigheid en willekeurigheid van het Syrische conflict door het Commissariaat-generaal wordt bevestigd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVKR) van 20 november 1989 en de formele motiveringsplicht, laakt verzoekster dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over het belang van het kind en het kinderrechtenverdrag. De Commissariaat-generaal is van oordeel dat zij een nieuw leven op kan bouwen in Ethiopië, een land waarvan zij de taal niet spreekt en waar zij nog nooit een voet aan land heeft gezet. Verzoekster benadrukt in dit verband dat zij een zesjarig meisje van Syrische nationaliteit is die vanwege de oorlog is gevlucht en die de Arabische taal het best beheerst. Zij spreekt geen Amhaars zoals haar moeder. Zij is in Syrië opgegroeid en zou – als de omstandigheden het zouden toelaten – graag met haar moeder terugkeren naar Syrië. Verzoekster laakt dat bij het nemen van de bestreden beslissing haar jeugdige leeftijd, het feit dat zij is gevlucht voor een burgeroorlog en het ontbreken van elke band met Ethiopië onterecht niet in overweging werden genomen. Verzoekster vervolgt dat bovendien onvermijdelijk de vraag rijst naar de juridische status die zij zal bekomen bij een uitzending naar Ethiopië. Verzoekster verduidelijkt dat zij de Syrische nationaliteit heeft en zij geen identiteitspapieren kan voorleggen, dat haar moeder van Eritrese origine is en evenmin identiteitspapieren kan voorleggen en dat zij noch op basis van Ethiopische nationaliteitswetgeving (Proclamation of Ethiopian Nationality), noch op basis van de in 2004 uitgevaardigde richtlijn “Directive Issued to Determine the Residence Status of Eritrean Nationals Residing in Ethiopia” de Ethiopische

nationaliteit kan bekomen. Het zal voor verzoekster naar eigen zeggen dan ook uitermate lastig, al dan niet onmogelijk zijn om op legale wijze in Ethiopië te verblijven.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit de Syrische Nationality Act, het document *“Directive Issued to Determine the Residence Status of Eritrean Nationals Residing in Ethiopia”* en het document *“Proclamation NO. 378/2003. A Proclamation of Ethiopian Nationality”*.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) haar moeder er niet in geslaagd is haar Syrische nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via haar verklaringen tijdens het gehoor, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de veiligheidssituatie in Syrië voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, (ii) haar moeder haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakte zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor besnijdenis en sociale uitsluiting bij een terugkeer naar het vermeende land van herkomst van haar moeder, (iii) wat betreft haar vrees dat zij bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië vrouwenbesnijdenis zal ondergaan, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, dat er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, dat de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is, dat het gebruik van FGM dalend is en dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, een beleidsklimaat, verzekerde zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de door haar moeder/voogd geuite vrees voor besnijdenis in haar hoofde gegrond is en dat zij dit niet zou kunnen tegenhouden, (iv) haar moeder/voogd nog verklaart dat zij problemen zouden kennen bij eventuele terugkeer naar Ethiopië omdat haar moeder/voogd een kind heeft zonder een officieel huwelijk en dat zijn omwille hiervan uitgescholden zullen worden, doch een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en haar voogd/moeder in 2001 op 17-jarige leeftijd Ethiopië en op 18-jarige leeftijd Eritrea verliet en naar Syrië migreerde alwaar zij gedurende 9 jaar in Damascus verbleef zodat men dan ook kan verwachten dat het voor hen ook mogelijk is om in Ethiopië opnieuw een zelfstandig leven uit te bouwen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 oktober 2014 (CG nr. 1313083), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.6.1. De Raad benadrukt vooreerst dat hij overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, en dat het een prerogatief is van de Syrische overheid om te bepalen wie zij als onderdanen beschouwt. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeksters moeder verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of haar voorgehouden Syrische nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn/haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, in het geval ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6.2. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeksters moeder er niet in geslaagd is verzoeksters Syrische nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via haar verklaringen tijdens het gehoor.

In zoverre verzoekster het ontbreken van enig document ter staving van haar beweerde Syrische identiteit tracht te verklaren, stellende dat zij een kind is dat niet uit een huwelijk is geboren, dat in Syrië nog altijd een taboe rust op buitenechtelijke kinderen, dat volgens de geldende Syrische wetgeving het niet mogelijk is om een geboorteakte op te maken als er geen huwelijksakte wordt voorgelegd en dat het gezien de achtergrond van de ouders in een islamitisch land niet verbazingwekkend is dat zij niet officieel geregistreerd werd en zij daarom geen geboorteakte of andere identiteitsdocumenten kan voorleggen, benadrukt de Raad dat verzoeksters moeder ter terechtzitting in het kader van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in haar hoofde verklaarde dat zij wel degelijk een geboorteakte van haar dochter heeft (gehad), maar dat ze deze niet zou hebben meegebracht uit Syrië (RvV 83 688 van 26 juni 2012, punt 3.1., p. 7: *“(…)Dit klemt in deze te meer nu*

verzoekster ter terechtzitting bevestigt dat haar dochter in Syrië werd geboren en dat haar dochter zoals haar vader, de Syrische nationaliteit heeft. Bij het doorvragen naar de geboorteakte van haar dochter, bevestigt verzoekster dat ze een geboorteakte heeft (gehad), maar dat ze deze niet zou hebben meegebracht uit Syrië. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoekster nalaat de identiteitsdocumenten van haar dochter neer te leggen. Evenmin kan worden ingezien hoe verzoekster tien jaar zonder geldige legitimatie in Syrië kon verblijven. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.(...)”, hetgeen haaks staat op de beweringen van verzoeksters moeder in het kader van huidige asielaanvraag: “(...) Toen uw moeder werd gehoord in het kader van uw asielaanvraag stelde zij echter dat u bent geboren bij een dokter die zijn eigen kliniek heeft (zie gehoor CGVS, p.3) en dat u bij een private dokter bent geboren (zie gehoor CGVS, p.4-5). Uw moeder stelt dat zij niet was getrouwd met uw vader en dat ze voor u geen officieel document kon vinden (zie gehoor CGVS, p.5). De dokter schreef uw naam en geboorteplaats op een papier -dat zij trouwens evenmin neerlegt- en u werd door uw vader “erkend”, maar uw geboorte werd niet geregistreerd (zie gehoor CGVS, p.5). Uit de verklaringen van uw moeder in het kader van uw asielaanvraag blijkt duidelijk dat ze nooit over een officiële geboorteakte voor u heeft beschikt, dat uw geboorte nooit officieel is geregistreerd geweest in Syrië en dat uw vader u nooit officieel heeft erkend als zijnde zijn dochter. Uw moeder verklaart zelfs uitdrukkelijk dat ze op moment van het gehoor geen bewijs heeft om aan te tonen dat u Syrische zou zijn. Ook op de vraag of er enig bewijs is wie juist de vader van haar dochter is en waar ze is geboren, moet uw moeder antwoorden dat ze geen documenten heeft (zie gehoor CGVS, p.9). (...)”

De Raad kan op dit moment enkel vaststellen dat verzoekster manifest incoherente verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van een geboorteakte van haar dochter, dit wil ook zeggen incoherente verklaringen aflegt over de registratie van haar kind bij de geboorte, een vaststelling die niet aanvaardbaar is. Voorts kan slechts vastgesteld worden dat verzoeksters moeder tot op heden geen enkel document neerlegt, noch om haar identiteit en afkomst aan te tonen noch om de identiteit en afkomst van haar dochter aan te tonen.

De Raad oordeelde in hoger aangehaald arrest reeds dat niet kan worden ingezien waarom verzoeksters moeder naliet de identiteitsdocumenten van haar dochter neer te leggen. De Raad was tevens van oordeel dat verzoeksters moeder niet aannemelijk kon maken dat zij 10 jaar in Syrië heeft gewoond en gewerkt zonder geldige legitimatie. Om die reden besloot de Raad reeds dat verzoekster faalde in haar medewerkingsplicht

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster met haar moeder vanwege de oorlog gevlucht is uit Syrië en dat in een land wat is verwoest door oorlog, waar het dusdanig onveilig is dat men op de vlucht slaat, niet in alle redelijkheid van iemand kan verwacht worden nog gauw identiteitspapieren op te vragen – stelling welke overigens impliceert dat verzoekster wel degelijk over Syrische identiteitsdocumenten zou (kunnen) beschikken – vermag geen afbreuk te doen aan de overwegingen in voornoemd arrest.

De Raad kan er alle begrip voor opbrengen dat verzoeksters moeder niet in de mogelijkheid is om alle (originele) documenten voor te leggen betreffende haar en haar dochter, doch het is aan verzoeksters moeder om middels coherente en geloofwaardige verklaringen te overtuigen waarom zij niet in de mogelijkheid is enig document voor te leggen over het bestaan van haarzelf en haar kind. Dit klemt des te meer nu verzoeksters moeder, als buitenlandse alleenstaande vrouw in Syrië, toch in het bezit moet zijn geweest van een aantal documenten over haar identiteit, nationaliteit, verblijf in Syrië, en tewerkstelling in Syrië. De Raad herhaalt dat verzoeksters moeder in deze de verantwoordelijkheid heeft.

Verzoeksters stelling dat zij in Syrië geboren is en haar vader Syriër is zodat ook zij de Syrische nationaliteit heeft, is louter gebaseerd op de verklaringen van haar moeder, zonder dat hiervoor een concreet element of begin van bewijs is aangebracht.

Niet alleen legt verzoekster in het kader van haar asielaanvraag geen document neer ter staving van haar beweerde identiteit en nationaliteit, noch van het feit dat zij in Syrië zou zijn geboren, daarenboven heeft haar moeder evenmin overtuigende coherente en geloofwaardige verklaringen afgelegd omtrent verzoeksters beweerde Syrische nationaliteit en haar Syrische vader. In zoverre verzoekster betreffende de gebrekkige kennis van haar moeder omtrent haar voorgehouden Syrische vader aanvoert dat hieruit slechts afgeleid kan worden dat zij geen duurzame relatie hadden, wijst de Raad er op dat een dergelijke verklaring elke overtuigingskracht mist. De Raad treedt verwerende partij bij waar zij in de verweernota opmerkt dat van iemand die beweert gedurende twee jaar een relatie met deze persoon te

hebben gehad en die tevens de vader is van haar dochter, minstens kan verwacht worden dat zij zich niet tegenspreekt over zijn etnische origine, dat zij afdoende op de hoogte is over zijn familiesamenstelling en dat zij minstens weet of hij al dan niet gehuwd is en of hij eventueel nog andere kinderen heeft. De onwetendheid van verzoeksters moeder is dermate opvallend dat de Raad besluit dat verzoeksters moeder ook de waarheid niet vertelt.

Hoe dan ook, aangenomen dat verzoeksters vader Syriër zou zijn – hetgeen echter allerminst is aangetoond –, is dit loutere gegeven, zonder dat hij verzoekster officieel zou hebben erkend en zonder dat haar geboorte officieel zou zijn geregistreerd in Syrië, onvoldoende om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit beschikt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing daarenboven nog terecht het volgende op: *“(...) Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder aangeeft enkel over een werktoelating te beschikken in Syrië (zie gehoor CGVS, p.4). Ze voegt toe dat het geen probleem was om illegaal in Syrië te verblijven, er te werken en te wonen (zie gehoor CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat uw moeder en u geen legaal, officieel verblijfsdocument in Syrië hadden. Aldus bevat uw asielaanvraag geen enkele aanwijzing dat u mogelijks de Syrische nationaliteit heeft.”*

2.6.3. Zo verzoekster nog van mening is dat zij op basis van de Syrische wetgeving – de Nationality Act van 24 november 1969 – wel degelijk aanspraak kan maken op de Syrische nationaliteit, herhaalt de Raad dat hij overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, en dat het een prerogatief is van de Syrische overheid om te bepalen wie zij als onderdanen beschouwt.

Verzoekster kan overigens niet worden gevolgd in haar betoog dat het, in geval geen van de beide nationaliteiten van de ouders vaststaat, zoals dit volgens verzoekster *in casu* het geval is, volstaat dat een kind op Syrisch grondgebied is geboren en dat in onderhavig geval aldus artikel 3 sub C van de Nationality Act toepassing vindt. Het door verzoekster aangehaalde artikel luidt als volgt: *“The following shall be considered as Syrian Arabs ipso facto: (...) C. Anyone born in the country to unknown parents or to parents of unknown nationality or without one. A foundling in the country shall be considered born in it, at the place in which he is found unless proven otherwise”*. Het door verzoekster aangehaalde artikel heeft aldus betrekking op personen geboren in Syrië met onbekende ouders, of waarvan de nationaliteit van de ouders onbekend is, of waarvan de ouders geen nationaliteit hebben, alsook op vondelingen zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit artikel op verzoekster van toepassing is. Immers, waar verzoekster stelt dat de nationaliteit van haar moeder geenszins vaststaat, dient te worden benadrukt dat een dergelijke bewering geenszins zijn weerslag vindt in de bestreden beslissing van verzoekster, noch in beslissing genomen ten aanzien van haar moeder in het kader van haar eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn beslissing van 24 februari 2012 aangaande de voorgehouden Eritrese nationaliteit van verzoeksters moeder *“(...) Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw korte verblijf in Keren van 2000 tot 2001 en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2000 samen met uw familie naar Eritrea zou gedeporteerd zijn vanuit Ethiopië, en dat u vanaf dat moment in Keren zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn in 2001. U legt bovendien geen documenten voor ter bevestiging van uw Eritrese nationaliteit, en kunt evenmin via uw verklaringen voor het CGVS overtuigen betreffende uw beweerde Eritrese nationaliteit, zoals verder uitgebreid besproken zal worden.*

Zo kunnen er enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden wat betreft uw verklaringen over de wijze waarop u de Eritrese nationaliteit verworven zou hebben. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u namelijk dat u geboren zou zijn in de Eritrese stad Keren, maar dat u samen met uw familie, toen u nog zeer jong was, naar Addis Abeba bent verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd wanneer jullie verhuisd zijn naar Addis Abeba, of hoe oud u toen was, antwoordt u dat u het niet weet omdat u nog erg jong moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U verklaart verder dat u bent opgegroeid in Addis Abeba, dat uw ouders op een gegeven moment scheidde en dat u bent opgevoed door uw vader, totdat hij in 1998 omkwam bij een auto-ongeval, waarna u bij uw moeder introk (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft tijdens het gehoor zelf aan dat Eritrea nog deel uitmaakte van Ethiopië op het moment dat jullie naar Addis Abeba verhuisd zouden zijn, en dat er op dat moment nog geen sprake was van een onafhankelijk Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Later tijdens het gehoor wordt u dan ook de vraag gesteld op welke manier u op een bepaald moment de Eritrese nationaliteit heeft verworven in Ethiopië, of welke stappen uw vader heeft moeten ondernemen om de Eritrese

nationaliteit te verwerven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U antwoordt op deze vraag dat uw ouders van Eritrese afkomst zijn, en dat iedereen wist dat jullie van Eritrea waren, en dat jullie in een wijk woonden waar veel Eritreërs verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert nooit in het bezit te zijn geweest van enig Eritreese identiteitsdocument, niet in Ethiopië en evenmin in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of uw vader dan nooit een Eritrese identiteitskaart in zijn bezit heeft gehad in Ethiopië, verklaart u dat u het niet weet, maar dat hij wel zijn geboorteakte had (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vervolgens wordt u gevraagd sinds wanneer Eritrea dan onafhankelijk is, waarop u antwoordt dat u de exacte datum niet kent maar dat er veel problemen waren in 1998, dus dat het misschien iets ervoor was, of in dat jaar zelf (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of uw vader dan geen bepaalde stappen diende te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te bekomen op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd of erna, aangezien er nog geen sprake was van een onafhankelijke Eritrese staat op het moment dat jullie Keren hadden verlaten om naar Addis Abeba te gaan, en jullie bijgevolg de facto de Ethiopische nationaliteit hadden, antwoordt u dat uw vader in 1998 overleden is; u blijkt evenmin te weten of hij vóór 1998 bepaalde stappen moest ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat betreft deze laatste verklaringen omtrent de al dan niet verwerving van de Eritrese nationaliteit door u en uw andere familieleden, kunnen enkele bemerkingsen gemaakt worden. Zo is het ten eerste vreemd dat u blijkbaar niet weet wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden, aangezien uit uw antwoorden kan afgeleid worden dat u denkt dat het rond 1998 moet geweest zijn, terwijl Eritrea de facto in 1991 reeds onafhankelijk werd aan het einde van de onafhankelijkheidsoorlog tussen Eritrea en Ethiopië, en officieel in 1993 nadat de Eritrese autoriteiten een referendum hieromtrent hadden gehouden (zie informatie in uw administratief dossier). Hierbij kan enerzijds uw jonge leeftijd op het moment van de onafhankelijkheid in rekening worden gebracht, maar anderzijds kan redelijkerwijze toch verwacht worden van iemand die de Eritrese nationaliteit beweert te hebben, dat deze persoon deze belangrijke datum van onafhankelijkheid kent of op zijn minst kan inschatten. Het is echter vooral opmerkelijk dat u niet kan aangeven op welke manier uw vader, of uw andere familieleden, de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven na de onafhankelijkheid van Eritrea. U blijkt geen weet te hebben van enige stappen die uw vader zou hebben moeten ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven, en lijkt ervan uit te gaan dat iedereen gewoon wist dat jullie van Eritrese afkomst waren. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd, hun Eritrese nationaliteit uitdrukkelijk dienden aan te vragen, door zich in eerste instantie te laten registreren om aan het onafhankelijkheidsreferendum deel te kunnen nemen, waardoor ze de Eritrese nationaliteit verwierven, ofwel later na de onafhankelijkheid in 1993 zich lieten registreren als Eritreër bij de Ethiopische autoriteiten waarbij ze afstand deden van hun Ethiopische nationaliteit. Personen van Eritrese afkomst in Ethiopië die dit nalieten te doen, behielden de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u ten eerste niet weet sinds wanneer Eritrea onafhankelijk is, en dat u verder niet kan aangeven op welke wijze u de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven. U brengt het onafhankelijkheidsreferendum van 1993 zelfs niet ter sprake. Verder is het eveneens vreemd dat u beweert nooit enig identiteitsdocument in uw bezit te hebben gehad dat uw Eritrese nationaliteit zou aantonen. Deze vaststellingen doen de nodige vragen rijzen wat betreft uw beweerde Eritrese nationaliteit.

Verder kunnen eveneens enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde deportatie van Ethiopië naar Eritrea in 2000. U beweert immers dat u samen met uw familie gedeporteerd zou zijn in 2000 samen met nog heel wat andere Eritreërs (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Gevraagd wat u zich nog kan herinneren van de omstandigheden van de deportatie in 2000, antwoordt u in eerste instantie dat u het zich niet meer herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat op zijn minst vreemd genoemd kan worden aangezien een dergelijke deportatie toch als een erg ingrijpende gebeurtenis in iemands leven kan beschouwd worden. Ook uw kennis over de context waarin de gedwongen deportaties plaatsvonden is heel erg beperkt. U haalt weliswaar terecht aan dat de gedwongen deportaties een aanvang kenden in 1998, maar wanneer u gevraagd wordt wat de aanleiding van deze deportaties was, verklaart u dat deze plaatsvonden omdat het land onafhankelijk werd, waardoor de Ethiopische autoriteiten Eritreërs terugzond naar hun land (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U voegt er zelfs aan toe dat Eritreërs die in Arabische landen leefden, en daar werkten, teruggestuurd werden naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat een grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië – dat van 1998 tot 2000 zou duren – aan de basis lag van de gedwongen deportaties van Eritreërs vanuit Ethiopië naar Eritrea, en dus niet de onafhankelijkheid van het land zoals u aanhaalt tijdens het gehoor. Bovendien blijkt verder dat in eerste instantie in 1998 Eritreërs werden teruggestuurd vanuit Ethiopië, al dan niet samen met hun familie, die (belangrijke) openbare functies bekleedden of die op een of andere manier gelinkt konden worden aan het Eritrese regime. Nadien werden vele andere Eritreërs en personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, gedeporteerd naar Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Als Eritreërs werden

onder meer beschouwd door de Ethiopische autoriteiten personen die aan het onafhankelijkheidsreferendum hadden meegedaan in 1993, maar ook personen die nadien de Eritrese nationaliteit hadden verworven of aangevraagd (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook hier is het vreemd dat u de context waarin de gedwongen deportaties plaatsvonden niet kan schetsen, en dat u integendeel de onafhankelijkheid van Eritrea in 1998 als aanleiding van de deportaties aanhaalt, terwijl zoals eerder reeds werd vermeld Eritrea in 1993 officieel onafhankelijk werd.

Voorts geeft u de indruk in verband met uw etnische afkomst de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar te verwarren. Eerst en vooral is het vreemd dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf niet te weten welke uw etnische afkomst was (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 december 2011, p.1, administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS echter wordt gevraagd wat uw etnische afkomst is, antwoordt u dat u Tigre bent (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder beweert u dat uw ouders eveneens van Tigre afkomst zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wat later tijdens het gehoor wordt u echter gevraagd welke taal uw vader dan spreekt, waarop u antwoordt dat hij Amhaars met u praatte en Tigrinya met zijn familie en vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd welke taal u sprak met uw ouders als kind in Ethiopië, geeft u aan dat zij enkel Amhaars met u praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft ook aan geen Tigre of Tigrinya te spreken, en dat uw vader Tigrinya spreekt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is ten eerste vreemd dat u geen enkele notie van de Tigrinya-taal of Tigre-taal zou hebben gezien de Eritrese afkomst van uw ouders en gezien uw weliswaar korte verblijf in Eritrea. Maar bovenal is het bevreemdend dat u de twee etnische groepen Tigre en Tigrinya met elkaar lijkt te verwarren gezien uw verklaringen dat uw vader van Tigre afkomst zou zijn, maar dat hij Tigrinya zou spreken. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat er in Eritrea een duidelijk onderscheid bestaat tussen de Tigre-etnie en de Tigrinya-etnie, met elk hun eigen afzonderlijke taal, met name het Tigre en Tigrinya (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaring dat uw vader Tigrinya spreekt terwijl hij van Tigre afkomst is, komt bijgevolg erg vreemd over. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd wat het verschil is tussen de Tigre-etnie en de Tigrinya-etnie, waarop u antwoordt dat u weet dat er een verschil is maar dat u niet weet welk verschil (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden van een persoon, die beweert van Eritrese origine te zijn en over de Eritrese nationaliteit te beschikken, consequent en correct te zijn in haar of zijn verklaringen betreffende haar of zijn beweerde etnische afkomst, en op de hoogte te zijn van de aanwezige etnische groepen in Eritrea en het verschil tussen deze etnische groepen te kunnen aanhalen. Uw verklaringen betreffende uw beweerde etnische afkomst ondermijnen bijgevolg verder uw verklaring dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis over de militaire dienst(plicht) in Eritrea – toch een van de redenen van uw vlucht uit Eritrea – wel heel erg beperkt is. U beweert immers dat de militaire dienstplicht een van de redenen was waarom u besloot Eritrea te verlaten in 2001. U beweert ooit opgeroepen te zijn voor deze dienstplicht, maar van anderen gehoord te hebben dat vele anderen wel zouden zijn opgeroepen, en dat u bijgevolg ook wel zou opgeroepen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8, 9). Gevraagd waarom u de militaire dienst niet wou doen, antwoordt u dat u ze niet wou doen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens wordt u gevraagd wat u dan weet over deze verplichte militaire dienst, waarop u antwoordt dat u er niet veel over wist, omdat u er niet al te veel op lette en omdat u er niet al te veel over gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.9-p.10), wat toch merkwaardig is aangezien u eerder verklaarde dat deze dienstplicht net één van de redenen was waarom u Eritrea heeft ontvlucht. Wanneer u gevraagd wordt hoelang deze dienst duurt, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw kennis over de verplichte militaire dienstplicht is bijgevolg wel heel erg beperkt te noemen.

Tenslotte is uw kennis over de stad Keren en Eritrea in het algemeen eveneens heel erg beperkt, zelfs rekening houdend met het feit dat u slechts één jaar in Keren zou hebben verbleven. Wanneer u gevraagd wordt tijdens het gehoor in welke wijk of welk deel van de stad u woonde, geeft u aan in Anseba te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.10), terwijl Keren in feite de hoofdstad is van de Anseba-regio in Eritrea. Eritrea is immers ingedeeld in zes regio's, ook 'zoba's' genaamd, waarvan Anseba er één is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later wordt u nogmaals gevraagd in welke wijk u of uw familie woonde in Keren, waarop u ditmaal antwoordt dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U kent evenmin andere wijken in Keren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd in welke regio of zoba Keren ligt, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u het begrip 'zoba' kent, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven. Wat uw eenjarig verblijf in Keren vooral niet aannemelijk maakt, is dat u – wanneer u gevraagd wordt hoe de omgeving rond Keren eruit ziet – verklaart dat de omgeving vlak is, met velden en huizen, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat Keren bekend staat als een 'bergstad', die omgeven is door heuvels (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Voor het feit dat u het begrip 'zoba' niet blijkt te kennen, kan enigszins begrip worden opgebracht, gezien uw beweerde relatief korte verblijf in Keren, maar dat u zich niet zou herinneren hoe de omgeving rond Keren er uitziet, is toch wel erg vreemd, waardoor uw beweerde

verblijf in Keren van 2000 tot 2001 ernstig ondermijnd wordt. Verder kent u geen andere Eritrese steden, buiten de hoofdstad Asmara (zie gehoorverslag CGVS, p.11), en kent u geen Eritrese steden waarlangs u zou gepasseerd zijn in 2001 tijdens uw vlucht van Keren naar het Soedanese Kassala (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder geeft u verkeerdelijk de Eritrese munt aan als 'nafta' terwijl het in feite 'Nacfa' is (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en kent u geen andere etnische groepen in Eritrea, behalve Tigre en Tigrinya, wat toch vreemd is aangezien u beweert in Addis Abeba in een wijk te hebben gewoond waar veel Eritreërs zouden hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw kennis over de stad Keren en Eritrea in het algemeen kan bijgevolg heel erg beperkt genoemd worden, uw beweerde Eritrese nationaliteit in acht genomen, en zelfs rekening houdend met uw bewering dat u slechts één jaar in Keren zou hebben gewoond.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor. (...)"

In hoger aangehaald arrest nr. 83 688 van 26 juni 2012 beoordeelde de Raad deze motieven als volgt: *"(...) Verzoekster doet geen poging de overige motieven en conclusies die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, te weerleggen, in het bijzonder inzake verzoeksters voorgehouden doch niet aannemelijk geachte Eritrese nationaliteit. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Immers in zoverre echter verzoekster stelt in 1983 geboren te zijn in Keren, dat toen nog Ethiopië was, had zij de Ethiopische nationaliteit bij haar geboorte. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster geen enkel argument of verklaring voorlegt waaruit enigszins kan blijken dat ze de Eritrese nationaliteit heeft verworven. Evenmin voert verzoekster thans argumenten aan in deze zin noch wordt desgevallend aangetoond dat verzoeksters Ethiopische nationaliteit werd ingetrokken toen zij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen. Integendeel verzoekster beperkt zich tot het volhouden Eritrese te zijn ("Zelfs al zou verzoekster niet de Eritrese nationaliteit bezitten, quod non"), maar steunt haar verweer quasi volledig op de situatie in Ethiopië. In deze stelt de Raad overigens ook vast dat verzoekster een tolk Arabisch vroeg in de plaats van Tigrinya omdat "zij deze taal niet meer spreekt sinds haar kinderjaren" (stuk 6). Derhalve dient de Raad vast te stellen dat het overgrote deel van verzoeksters verweer haar eigen voorgehouden nationaliteit ondergraaft, minstens niet concreet dienend is."*

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die gezag van gewijsde hebben, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de nationaliteit van haar moeder geenszins vaststaat. Waar verzoekster er nog op wijst dat haar moeder niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, benadrukt de Raad dat hij in hoger genoemd arrest reeds oordeelde dat niet kan worden ingezien hoe verzoeksters moeder tien jaar zonder geldige legitimatie in Syrië kon verblijven.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn haar voorgehouden identiteit en nationaliteit aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die haar beweringen zouden ondersteunen. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel rust op de asielzoeker, die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij/zij aanhaalt (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Aangezien verzoekster er niet in geslaagd is haar Syrische nationaliteit aannemelijk te maken kan zij zich niet kan beroepen op de veiligheidssituatie in Syrië voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Aangezien, zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.6.3., verzoeksters moeder in het kader van haar eerste asielaanvraag haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakte – appreciatie welke allerminst kan worden omgebogen door de loutere stelling in het verzoekschrift dat beide ouders van verzoeksters moeder van Eritrese nationaliteit zijn zodat ook haar moeder op basis daarvan de Eritrese nationaliteit heeft en de verwijzing in dit verband naar artikel 3 van de Proclamation of Ethiopian Nationality en naar de in 2004 uitgevaardigde "Directive Issued to Determine the Residence Status of Eritrean Nationals Residing in Ethiopia" – kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor besnijdenis en sociale uitsluiting bij een terugkeer naar het vermeende land van herkomst van haar moeder.

2.8.1. Verzoekster is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijst in dit verband naar artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St. Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24-25*).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat, wat betreft haar vrees dat zij bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië vrouwenbesnijdenis zal ondergaan, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, dat er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, dat de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is, dat het gebruik van FGM dalend is en dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, een beleidsklimaat, verzekerde zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de door haar moeder/voogd geuite vrees voor besnijdenis in haar hoofde gegrond is en dat zij dit niet zou kunnen tegenhouden. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Ten slotte dient het volgende te worden opgemerkt bij de verklaringen van uw moeder/voogd dat jullie problemen zouden kennen bij eventuele terugkeer naar Ethiopië omdat uw moeder/voogd een kind heeft zonder een officieel huwelijk (zie gehoor CGVS, p.10) en dat jullie omwille hiervan uitgescholden zullen worden. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw voogd/moeder in 2001 op 17-jarige leeftijd Ethiopië en op 18-jarige leeftijd Eritrea verliet en naar Syrië migreerde alwaar zij gedurende 9 jaar in Damascus verbleef (zie gehoor CGVS, p.3). Men kan dan ook verwachten dat het voor jullie ook mogelijk is om in Ethiopië opnieuw een zelfstandig leven uit te bouwen.”* Met de argumentatie in het verzoekschrift dat zij geen Amhaars spreekt zoals haar moeder en dat zij is opgegroeid in Syrië en geen band heeft met Ethiopië en de blote beweringen dat zij noch op basis van Ethiopische nationaliteitswetgeving (Proclamation of Ethiopian Nationality), noch op basis van

de in 2004 uitgevaardigde richtlijn "Directive Issued to Determine the Residence Status of Eritrean Nationals Residing in Ethiopia" de Ethiopische nationaliteit kan bekomen zodat het voor haar dan ook uitermate lastig, al dan niet onmogelijk zijn om op legale wijze in Ethiopië te verblijven, brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die voorgaande overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS